

LEBRIS

We know
books

Povestiri dintr-un timp suspendat

SIMONA MIHUȚIU

TOTAL PUBLISHING

București, 2026

Cuprins

ATÂT DE SINGUR	9
SINCERITATE	26
UNTOLD	47
OLIMPIA	56
LA NOI PE STRADĂ	68
ÎNGENUNCHERE	79
ANTIDOT	88
GATA! SUNTEM LUAȚI!	109
SALONUL 101	134
RĂMÂNEȚI CU DUMNEZEU!	153

Sunt amintiri și amintiri...

Pe unele aş vrea să le fac uitate, dar nu pot. Se țin scai de mine ca umbra de soare. Pe astea le-aş vrea băgate într-un bagaj pe care să nu-l mai deschid niciodată, nici măcar la plecarea în ultima mea călătorie. Dacă ar sta în puterile mele le-aş transforma în scrum.

Pe altele aş vrea, însă, să le port mereu, să mă însoțească până în ultima clipă a vieții. Aş vrea să mă pot întoarce iar și iar la acel trecut, să retrăiesc prinosul de fericire care mi-a fost dat în acele momente. Aş zăbovi un pic pe-acolo. Cum timpul nu îmi face această favoare, curgând deodată cu mine, fac un compromis cu el și păstrez vii amintirile. Atâta îmi rămâne. Și această bogăție nu vreau să o pierd niciodată, la nici un pariu prins între mine și parșiva senilitate.

De o vreme încoace memoria mea dă rateuri ca o bujie stricată. Nici inima nu se simte prea bine, dar de ea nu îmi mai pasă. Florica a ajuns la capătul drumului său terestru mai repede decât mine. Cât să fie de atunci? Trei ani? Sau doi? Îmi amintesc exact ziua ei de naștere, chiar și cea de căsătorie, deși când eram împreună mereu uitam, dar nu sunt niciodată sigur în legătură cu data morții.

Probabil este un mecanism de apărare al creierului și al sufletului deopotrivă, parcă s-au înțeles să rețină doar lucrurile plăcute. De atunci doar o spaimă am: să nu-mi pierd amintirile frumoase, să o păstrez, cumva, lângă mine. „Până ce moartea ne va despărți” spune jurământul sacru, dar care moarte nu precizează. Eu aș fi vrut să fie vorba de moartea mea, nu a ei. Egoist! Dar, n-aș fi vrut să mor de două ori!

De aceea, faptul că uit unele lucruri mă pune pe gânduri. Mă surprind mergând în bucătărie după ceva și uit după ce mă duc și asta se întâmplă din ce în ce mai des. Ieri am lăsat ușa de la apartament deschisă. M-am speriat când am găsit-o așa. Primul gând a fost că mi-au intrat hoții în casă, dar nu, nu era nimic deranjat. Toate erau la locul lor. Apoi am bănuț-o pe Tanța, vecina de la trei. Ea are un rând de chei și mai vine să mai dea cu mătura, să mai șteargă un praf, să vadă dacă mai respir... Poate că ea a fost și a lăsat ușa deschisă. Dar ce să caute dacă eu nu sunt acasă? Niciodată n-a venit în lipsa mea. Cel mai probabil am lăsat ușa deschisă...

Încerc să fiu foarte organizat și ordonat. Dimineața rezolv câte un sudoku sau un rebus, savurând miraculoasa aromă a cafelei, apoi rezolv niște ecuații și mă distrez cu niște șiruri matematice, așa, ca o gimnastică matinală pentru neuronii mei istoviți de bătrânețe. Cel al lui Fibonacci este preferatul meu. Încerc să-l descopăr în multe elemente din natură, chiar și în stelele de pe cer. Nu-mi explic de ce îmi aduc aminte de toate teoremele învățate și apoi predate, în calitate de fost

profesor de matematică, dar nu-mi amintesc unde îmi pun lucrurile.

Îmi pun ibricul cu apă pe aragaz ca să-mi fac o cafea. Mă așez comod în fotoliu și deschid televizorul, să aud știrile legate de vreme, dar se deschide pe canalul pe care mă uitasem aseară, cu muzică simfonică. Vivaldi... „Anotimpurile” lui mă plimbă parcă prin propria mea viață. Și Floricăi îi plăcea. Mergeam des la concerte. Era umila noastră bucurie în acele timpuri. De fapt, așa ne-am cunoscut, de parcă muzica din acea seară a vrut să ne unească, în foaierul sălii de concerte. Eu eram destul de timid pe vremea aceea. O remarcasem, frumoasă, îmbrăcată cu o ie galbenă care îi puneă în valoare părul șaten și ochii albaștri. Îi aruncasem câteva ocheade. Credeam că nu mă observă, dar speram, totuși, să o facă. Ea s-a apropiat de mine.

— Îmi iei și mie o limonadă, dacă te rog? mi-a șoptit.

Nu mi-a păsat de cât de mare era coada, de faptul că lumea ne privea în ciudat pentru că se băgase în față. M-am lăsat absorbit de privirea sa și am putut să jur din acel moment că visele mele vor căpăta albastrul ochilor ei.

Cineva sună la ușă. Aud, deși muzica este dată destul de tare. Încă stau bine cu auzul. Deschid. Este Dorel Dima, vecinul din apartamentul de vizavi. A venit să ne bem cafeaua împreună, cum facem adesea, în multe dimineți, de când s-a pensionat și el, să tot fie trei ani de atunci. Sau doi? Mă bucur de fiecare dată când vine – tânjesc să văd câte un chip cunoscut, doar că apoi abia aștept

să plece. Vorbește mult despre subiecte lipsite de interes pentru mine. De ce m-ar preocupa faptul că fata doctorului Viță s-a măritat doar la starea civilă și nu a făcut nuntă religioasă la biserică și că onorabilul medic nu a fost chemat la nuntă? Sau că Tanța este înșelată de soț cu o aprozăreasă mai tânără decât el cu două zeci de ani? Din păcate, nu prea am ce discuta cu Dorel, nu prea avem multe în comun. Nu ne desparte doar pregătirea profesională – el a fost asistent medical, iar eu profesor de matematică – ci și vârsta. Conflictul dintre generații – asta este! Ăștia mai tineri au prea multe preocupări lipsite de importanță. Îl privesc în timp ce el îmi îndrugă verzi și uscate. Nu are chelie ca mine. Dar părul lui cărunt, faptul că are nevoie de ochelari cu multe dioptrii și cataractă la ochiul stâng nu mă lasă să fiu invidios că este cu atâția ani mai tânăr decât mine!

— Am primit de la fiică-mea un telefon nou, d-ăsta deștept, dar nu știu să-l folosesc încă, turuie Dorel.

Oare cu câți ani e mai mic decât mine? El are șaizeci și opt de ani, căci acum trei ani am fost la pensionarea sa. Asta știu pentru că a fost ultimul eveniment la care am participat. Eu merg pe optzeci și opt. Sau optzeci și șapte? M-am născut în... în... Nu-mi amintesc exact! Asta chiar mă sperie. Mă ridic și mă duc să mă uit în buletin. Așa este mai sigur. Mă uit în geantă. Nu e! Oare unde l-am putut pune?

— Face și poze reușite, continuă el. Biserica organizează la vară excursie la Ierusalim. Mă

înscriu și eu. O să fac acolo o grămadă de poze! Până atunci trece și pandemia.

— Da, da, zic eu, mecanic.

— Nea Voicule, se aude ceva în bucătărie! Ai pus apa de cafea?

— Ah, da, cafeaua, mă lovesc eu peste frunte. Am uitat!

— Lasă că o fac eu. Dă-mi numai cafeaua!

I-o dau. Ei, uite, asta știi exact unde am pus-o! Îl supraveghez pe Dorel în timp ce o prepară. Doamne ferește, să nu lase cumva ochiul de la aragaz aprins! Tot el o pune în cești. Ar mai putea să vină și el cu câte un pachet din când în când, nu să bea totdeauna dintr-a mea! Cam zgârcit Dima ăsta, gândesc eu, dar nu-i zic nimic.

— Îmi place mult cafeaua neagră! oftează el.

De-aia, că o bei de la mine întotdeauna, îmi continui gândul.

— Mai există și altfel decât „neagră”? comentez, în schimb.

— Sigur! Cappuccino, de exemplu. Caffe-latte.

Mai face și pe spiritualul cu mine. Ei, ce să vezi, asta da, erudiție!

— Mă duc la piață azi. Vrei să-ți iau ceva?

— Niște roșii, poate. Dar să nu fie verzi ca alea de mi le-ai luat rândul trecut!

— Păi cum să fi fost verzi dacă erau roșii?

— Au fost roșii verzi.

— Hotărăște-te: erau roșii sau verzi? mustăcește Dorel.

Ei, bine am ajuns, să mă ia peste picior tocmai unul ca Dorel. Îmi dau ochii peste cap. Noi, cei din

generația noastră, altfel eram educați. Ne adresam cu respect celor mai în vârstă. Și se foloseau întotdeauna formulele de politețe.

— Nea Voicule, trebuie să facem aprovizionare mai serioasă! Vin vremuri grele! îmi zice el. Se anunță că vine pandemia și pe la noi și că nu o să se mai găsească nimic! S-a anunțat aseară la știri că se face un comitet de urgență...

— Lasă, măi, Dorele, îi retez eu vorba, că este doar o pandemie, nu război.

— Cică îi lovește pe bătrâni mai ales. Mi-a zis mie doctorul Mustafa, rezidentul care a închiriat apartamentul fiică-mii. Și la știri tot așa a spus. Se pare că nu mai putem ieși din casă decât cu bilet de voie!

— Voie de la cine? îl întreb.

— Tu... de la tine! mă privește mirat.

— Adică, eu să îmi cer voie mie ca să ies din casă?

— Mda, cam așa ceva. Completezi un formular tipizat, îl datezi și îl semnezi.

— Și tot eu îl și aprob?

— Așa ceva. Cum aflu ceva concret, te anunț.

— Măi, Dorele, asta e pandemie de virus sau de prostie?

— Nu știu, nea Voicule, dar am auzit că o să fie amenzi mari dacă nu ne conformăm. Îmi spun foștii colegi că toate spitalele se pregătesc și sunt în mare fierbere. Toți sunt îngroziți de ce va să vină. În Italia este prăpăd.

Își termină cafeaua. Urme de zaț îi mai rămân pe buze. Se ridică să plece. Rămân din nou singur.